

бедата да ги издадеме в отделна книга под редакцията на Христо Радевски. Времената бяха смутни, аз бях под наблюдение на полицията, затова тетрадките със стиховете предадох на мама Елена Вапцарова, защото тя най-добре щеше да ги скрие в Банско. Оставих у себе си само листчето с текста на последните две стихотворения. Но за сигурно още на другия ден ги преписах в много екземпляри и ги раздадох на близки и познати, предадох ги при свиждане и на другари от затвора. В своите спомени др.др. Мария Георгиева /осъдена по същия процес/, Живко Стоянов и др. пишат, че в Софийския и Сливенския затвор двете последни стихотворения на Вапцаров са ги получили няколко дни след разстрелването на шестимата по процеса на ЦК на БКП. Ангел Тодоров и Богомил Райнов в своите спомени разказват, че след разстрелването на Вапцаров сред прогресивните младежи в София са се декламирали неговите последни стихотворения.

В статията "Изключително цялостни характери" поместена във в. "Народна младеж" от 23 юли 1967 г. др. Мария Георгиева пише: "На другия ден Бойка дойде на свиждане при мен и ми предаде двете стихотворения на Вапцаров "Прощално" и "Предсмъртно". Копия са били предадени и в мъжкото отделение. До вечерта ги мълвеше целият затвор."

Въпрос: Необяснимо ми е, защо не е поместено факсимилие на тези две творби в първото издание на "Избрани стихотворения" от 1946 г.?

Отговор: В 1946 год. издателството на Българската комунистическа партия реши да пусне от печат "Избрани стихотворения" от Н. И. Вапцаров, под редакцията на двамата негови приятели поетът Христо Радевски и художникът Николай Ширгела. Те се обърнаха към мен с молба да приготвя оригиналите на Кольовите стихове. Написах до мама в Банско писмо с молба да върне папката с тетрадките и бележниците на Кольо, които ѝ бях предала да ги пази. Тя ги изпрати,

to Vanya